

MARIA NYGREN

100
METER
LYKKE

OVERSAT AF ANDREA FEHLAUER

Til Odd og Ib

Alt du tænker på findes

NINNA

LYDENE TRÆNGER IND, og stemmebruset fra tilskuerpladserne blandes med en højtalerstemme, der monotont bekendtgør de forskellige resultater. Det lyder som en muezzin, der kalder til bøn.

Jeg står nøgen foran det store spejl. Langsomt, langsomt lader jeg hånden glide ned over min krop. Det hvide omklædningsrum er nymalet og fyldt af en tung duft af kemikalier og forventning. Mine fingre strejfer de kantede kindben og fortsætter ned mod den lange, sene hals, ned mod de skarpe kraveben for til sidst at nå brysterne. I spejlet ser jeg mine brystvorter. De lyser røde mod den hvide hud. Brysterne er det eneste på min krop, der er rigtig blødt, to sårbare øer i et hav af muskler. Hårde, eksplosive muskler. Jeg trækker pegefingeren hen over musklerne og mærker, hvordan de bevæger sig under huden. Min hånd rører ved kropsdel efter kropsdel, og det er, som om de bliver hårde, gør sig parat.

Tiden er kommet. Jeg sætter håret op med en hvid elastik, og mod det hvide ses det tydeligt, at mit hår er

blevet mørkere. Da jeg blev født, var det sort og krøllede ned over tindingerne, og hverken mor eller far kunne forstå, hvem jeg havde arvet det fra. Så blev det lysere, dag for dag, time for time, til jeg blev ti år. På min fødselsdag var det fuldstændig glat og så blondt, at det lyste. Og efter den dag begyndte det at få sin oprindelige form igen. Krøllerne er tilbage, og det er blevet en slags mellembrown chokoladefarve.

Jeg tager sportsbh'en, træningstoppen, mine nye hot-pants og de korte hvide strømper med antislipgummi på. Til sidst hæfter jeg mit løbenummer fast på brystet. Jeg trækker vejret dybt og holder det, indtil luften presser sig op af lungerne.

I spejlet kan jeg se, hvordan mit løbenummer hæver sig op og ned i takt med min vejrtrækning. Smilehullet i venstre kind er tydeligt og får mig til at se lattermild ud, selv om det ikke har noget som helst med glæde at gøre. Stålhul ville være et bedre navn, for det er der, det dukker op – når jeg stålsætter mig. Når koncentrationen får mine kindmuskler til at spænde så hårdt, at de bliver helt hvide af anstrengelse.

Alt er total styrke nu. Total kontrol. Jeg hiver sprintskoene op af tasken, og pludselig mærker jeg min pegefinger presse mod sålens skarpe stålpigge. Uden at vide hvorfor trykker jeg hårdere. Huden bliver rød, så hvid. Jeg øger trykket, og stålet går gennem huden. En mørkerød, næsten sort dråbe blod pibler frem.

Udenfor høres publikums taktfaste klapsalver. Da jeg går op mod det projektørplyste stadion, ser jeg min krop aftegne sig som en kæmpe stor sort silhuet på den hvide væg.

Jeg ruller skuldrene tilbage og går langsomt hen til startblokken. Ved siden af mig står syv muskuløse kvinder, men jeg ser dem ikke. Nogle af dem mumler måske en remse eller en bøn, men det ved jeg ingenting om. Det eneste, jeg hører, er blodet, der suser gennem min krop og blander sig med den rytmiske dunken fra mit hjerte. Du-Dun. Du-Dun. Du-Dun-Du-Dun. Hurtigere og hurtigere. Dun-Dun-Dun-Dun-Dun-Dun. Jeg må tage det roligt. Jeg fylder lungerne med luft og lader den sive langsomt ud. Et midaldrende par vinker fra de forreste lægter. En smuk kvinde med kraftigt rødt hår sat op i en elegant knude og en mand med en nervøs hage og varme øjne. Ingrid og Stig. Min mor og far. De smiler til mig. Ved siden af dem sidder en teenager og ser ud til at dødkede sig. En blød næse, der stræber opad, livlige, altid let forundrede øjenbryn og sortfarvet hår. *Black as the night, colour 101*. Den sløve teenager smiler ikke, hun kunne aldrig finde på at smile. Alligevel vil hun gerne være der. Eller måske har hun overhovedet ikke lyst til at være der. Det er uklart.

”Velkommen til Sverigesmesterskaberne og finalen i 100 meter damer. Vores deltagere er: På bane et Anna Nilsson. Bane to Ninna Krantz. Bane tre ...”

Da mit navn bliver nævnt, løfter jeg armen. Ninna Krantz.

Samtidig med at jeg sætter foden på startblokken, tænker jeg, at alt er uklart med Sussi. Op er ned, og ned er op. Lillesøster. Dumme fine lillesøster.

Publikum er helt stille. Alt ånder af forventning.

Og så bang! Startpistolen går af. Jeg mærker, hvordan min krop skydes af sted som en katapult. Alligevel ligger jeg bag de andre. Jeg presser hver eneste muskel. Hårdere. Hurtigere. Det er en dans, en ballet, hvor hver eneste muskel ved nøjagtig, hvad de andre gør. Jeg passerer en krop og så endnu en. Stærkere. Smidigere. Vinden bærer mig fremad. Hurtigere. Friere. Alt omkring mig bliver visket ud, og pludselig flyver jeg, det er, som om jeg ikke længere er forbundet med jorden.

Jeg samler al den styrke, jeg har tilbage, og skubber foden over målstregen. På lægterne har folk rejst sig op. Lystavlen blinker 11:35. Kamerablitzene blænder, så det brænder i øjnene. Men det gør ingenting. Jeg løber æresrunden, og jeg kan ikke holde op med at smile.

Så snart jeg er kommet uden for afspærringerne, løber journalisterne frem imod mig. Der er mennesker overalt. Mennesker, der vil sige tillykke. Røre ved mig, snakke med mig.

”Ninna! Hvordan føles det? Sikke en præstation for en 17-årig. Kæmpestort. Og ny svensk rekord! Du må være utroligt lykkelig.”

En kvabset journalist kigger opfordrende på mig. Hans mikrofon er så tæt på, at jeg kan mærke lugten af gammel nervøsitet blandet med metal.

"Ja, eller måske mest lettet," svarer jeg.

Samtidig ser jeg ud af øjenkrogen, hvordan min mor og far baner sig vej gennem menneskemængden.

"Der er du jo!" råber mor. "Min prinsesse. Du var så god!"

Hun trænger sig frem, og jeg mærker hendes bløde arme om min svedige krop. Far kommer lige bagved. Jeg ser mig omkring. Ingen steder kan jeg se et par sortmalede øjne og langt sortfarvet hår.

"Hvor er Sussi?" spørger jeg.

"Jeg sagde det allerede i morges. Gjorde jeg ikke? Jeg vidste, at du havde det i dig," siger far stolt.

Mor nikker bekræftende.

"Det sagde han faktisk."

Jeg lytter ikke til dem længere. Jeg leder i den kompakte menneskemængde. Sussi har ingen smilehuller, og nogle gange tænker jeg, at det er den afgørende forskel mellem os. Hun ved ikke, hvordan det er at ville noget så meget, at man er parat til at ofre alting for lige netop dét øjeblik. Hun forstår ikke koncentrationen, som det kræver. Hun er typen, der flyder med og standser op, hvor der ser ud til at ske noget, altid parat til at slippe alt andet for dét, der lige i øjeblikket synes bedre. Jeg kan stadig ikke se hende.

Minuttet efter mærker jeg roen langsomt fylde mig, varm og trøstende. Bag nogle journalister får jeg øje på det sorte hår og de farvestrålende øreringe. Hun baner sig hurtigt vej gennem trængslen, er næsten fremme, da

endnu en journalist maser sig forbi hende og småløber frem mod mig.

”Ninna, kan du fortælle om dine planer. Er det VM, det gælder nu?”

Han er ubehageligt tæt på, og jeg kan høre hans vejrtrækning, lidt pibende som begyndelsen af en forkølelse. Jeg trækker mig instinktivt baglæns og bliver indfanget af en mand i træningstøj med livlige øjne i et ellers almindeligt ansigt.

”Undskyld. Jeg forstår, at I alle sammen har en masse spørgsmål til vores nye stjerne. Det er mig, der er Janne, og som Ninnas træner kan jeg garantere, at I nok skal få svar på dem alle. Men I må vente til pressekonferencen.”

Han vender ryggen til journalisterne uden at tage sig af kaskaden af opfølgende spørgsmål. Vi udveksler et hurtigt smil. Gode, gamle, kedelige Janne. Han lægger beskyttende armen omkring mig og trækker mig hen mod omklædningsrummene.

Jeg lader blikket glide hen over folkemængden, men min lillesøster er der ikke længere.

En øjeblik senere står jeg under bruseren med ansigtet vendt mod vandstrålerne. Jeg drejer hanen over mod det røde felt og sæber mig langsomt ind. Dampende vand. Hvidt skum mod solbrændt hud. Strålerne slår så hårdt mod fliserne, at det lyder som klapsalver.

Jeg ser ned på mine muskuløse ben. De senede

fødder. Lilletåen har fået et slag, og blod siver ned og blandes med vandet fra bruseren. Jeg vandt!

* * *

Det er 237 dage og 252 minutter siden, jeg har været i skole, 191 dage og 187 minutter siden, jeg har været uden for huset, hvor solen skinnede, og 68 dage og 34 minutter siden, jeg har været udenfor i det hele taget.

Jeg er 17 år, 67 dage og 498 minutter, og hver uge får jeg opgaver fra skolen, men der kommer ikke længere nogen lærere for at tjekke, at jeg laver dem. Det er vel det, man kalder total luksus – at kunne blæse på det hele uden at få så meget som den mindste anmærkning. Det er bare synd, at jeg er mindst to måneder foran resten af min klasse. I alle fag. Det er ikke, fordi jeg er superklog. Det er, fordi der ikke er meget andet at foretage sig end at ligge i sengen og lave lektier, for lige nu er min sygdom i udbrud. Det betyder, at jeg er i en syg fase, og denne gang vil den syge fase ikke gå over, og ingen kan sige hvorfor.

Mine læger har bestemt, at det syge i mig hedder SLE, men de kan ikke sige, hvorfor jeg har fået det. De kan ikke sige, hvorfor noget menneske får det. Nogle af dem siger endda, at SLE ikke er *en* sygdom, men en hel masse forskellige. Men ingen ved det med sikkerhed.

På en måde ville det jo have været bedre, hvis jeg havde fået aids eller cancer, så havde de i det mindste

kunnet forklare, hvad det hang sammen med, og hvad man kunne gøre ved det. Men om mig ved de kun, at min krop er begyndt at angribe sig selv og gøre mig syg og ubevægelig. Og det er derfor, jeg sidder nøgen på mit badeværelse og ser, hvordan to kvinder i hvid beskyttelsesdragt gør deres bedste for at få mig ren.

”Ninna. Skal vi prøve at løfte benet bare en lille smule mere?”

Det er Agneta, som spørger. Jeg forsøger at få benet op, og det begynder straks at ryste. Jeg løj lige før, eller jeg overdrev i hvert fald, for jeg er ikke foran hele klassen i alle fag. Agneta tager fat i min fod og begynder at sæbe den ind. Jeg ser på hendes rynkede rødeprincefingre og ligesom sammensmeltede ansigtstræk. Nej, jeg er slet ikke foran hele klassen, ikke i idræt.

Bag ved Agneta står Maja, som lige er blevet færdig med gymnasiet, og som fniser, hver gang hun bliver lidt nervøs. Dagen lang besøger de vældigt gamle mennesker og skifter urinposer og børster tandproteser. Jeg ved, at de andre er gamle, for jeg har hørt, når de snakker om dem. Bertil Fredriksson, der har mistet hukommelsen, og Astrid, der altid skider i bukserne. Jeg tænker på, om Astrid og Bertil Fredriksson også hører dem tale om mig. Sænker Agneta stemmen og siger, at det er jo så frygteligt, hun er jo kun 17 år. Eller siger hun måske, at jeg overdriver alting for at kunne ligge og dovne?

Jeg plejer at tænke, at det her er en verden inden i verden, eller måske hinsides verden. Den raske verden.

Og jeg har ikke brug for mere. Jeg har min seng, og under min madras har jeg mine lyde.

Lyden af stramme jeans, der trækkes op over lårene. Spyt, der suges ind mellem tænderne. En hoppebold mod asfalten. En cd, der går i hak. Musik fra to etager længere nede. Blyant mod papir.

Jeg har allerede hundredvis, for lige siden jeg fik den her seng, har jeg samlet alle, jeg har hørt.

Smæklyden af en tyggegummiboble, der brister.

En spurv, der pikker.

Gavepapirsraslen.

Et armbånd med vedhæng, der klirrer.

Knirkende gulve.

Radiatorer, der bliver varme.

Man hører så godt, når man ligger i et mørkt værelse og lytter. Jeg har skrevet alle lyde op på sengestellet under madrassen, og jeg har trykket så hårdt med kuglepensspidsen, at ordene er blevet prentet ind i træet. Det er dejligt at vide, at de er der, og at der hele tiden bliver flere. Nogle gange fantaserer jeg om, at den her seng en dag bliver solgt, og at nogen, jeg ikke kender, køber den. Og en nat er det måske så varmt, at den nye ejer ikke kan sove, så han vender madrassen om for at få den kølige side opad. Pludselig synes han, at det ser ud til, at der står noget der på sengestellet, men det er for mørkt, til at han rigtigt kan skelne, hvad det er. Han tænker først, at det er sent, og at han virkelig må se at få noget søvn, men så tager nysgerrigheden over, og han

står op og tænder lyset. Og der foran ham er alle mine lyde.

En dryppende vandhane.

Reklamer ind ad brevsprækken.

Espressokanden sekundet inden vandet trænger op.

Trafik gennem 2-lagsvinduer en tidlig lørdag morgen.

Måske hører han lydene, samtidig med at han læser dem, og måske gør de ham glad.

Agneta siger, at en, der hedder Carina, har sagt op, fordi hun har mødt en ny mand. Det er ikke mig, hun siger det til, det er ikke meningen, jeg skal høre det, og jeg ved, at det ikke er af ondskabsfuldhed. Det er bare det, at Agneta ser mig som et helt almindeligt arbejde, en slags produkt, hun arbejder med. Omtrent som at stå i slagterdisken og filetere svinekød.

”Men det kommer aldrig til at holde,” tilføjer hun skadefro. ”Så snart han dumper hende, er hun ikke længere for fin til at tørre røv.”

Hun tænder for bruseren og skyller sæben af min krop.

”Superfint, Ninna,” siger hun og lader stemmen blive blid og sukkersød. ”Du er sååå dygtig.”

Samtidig begynder Maja at putte shampoo i mit hår, og hendes lange negle skærer ind i min hårbund. Shampooen lugter af sygehus og skæl, og jeg har lyst til at sige til dem, at de skal gå hjem, eller gå videre til næste idiot, der ikke kan klare sig selv, men må have hjemmeplejen for ikke at rådne op.

"Ved du, om de har fundet nogen afløser for hende så?" spørger Maja.

"Nej, men de vil have en mand, det er det eneste, jeg har hørt," siger Agneta med en grimasse. "Som om nogen mand ved sine fulde fem vil have det her arbejde."

"Jeg tror, det kunne være sjovt," Maja nikker for sig selv. "Ligesom lidt afveksling med en fyr."

Det er tydeligt, at Agneta slet ikke er enig, og jeg er sikker på, hun vil slagte Majas entusiasme, men i stedet henvender hun sig til mig.

"Så, Ninna. Nu er du så ren og fin. Maja, tager du den anden side?"

Hun smiler med åben mund. Jeg smiler ikke tilbage. I stedet mærker jeg, hvordan jeg presser læberne sammen. Sussi plejer at sige, at mine læber ser ud til at vente på en atomvåbensprængning eller i det mindste hungersnød, de er ligesom forberedt på alt. Jeg plejer at grine, selv om det ikke føles rigtig godt, når hun siger sådan.

Agneta og Maja griber fat i hver sin side af min krop og trækker mig på et givet signal ud af brusestolen. Det laver en skrabende lyd, da stolen glider hen over de glatte fliser, som skarpe negle mod en sort tavle. Samtidig med at mine fødder rammer gulvet, møder jeg mit blik i badeværelsesspejlet. Mine fingre er bøjede som kløer, og i mit ansigt lyser et rødt udslæt, der vokser fra venstre kind, hen over næsen og ned over den højre kind.

Jeg er et monster.

Monsteret lever i et værelse, hvor den evige nat

hersker. Tykke gardiner dækker vinduerne og forhindrer den svage januarsol i at komme ind. Ingen idolplakater. Ingen billeder af venner. Kun sygehusudstyr og sterile møbler.

Mit værelse har ikke altid set sådan her ud. Der har været røde vægge og gule gulvtæpper og en hel væg med fotografier, men til sidst kunne jeg ikke holde det ud. Det var som et mærkeligt museum over, hvordan livet var, inden jeg blev syg.

Så jeg sagde til min mor, at det hele skulle væk. Hun ville først ikke, men så sagde jeg, at jeg havde brug for, at der var hvidt og rent for bedre at kunne tænke. Det forstod hun, for det er præcis sådan, hun har det i sit atelier, der ligger nede i vores kælder. Men så langt nede har jeg ikke været i 102 dage. Man skal ned ad tre smalle trapper for at komme derned, og den eneste måde, jeg kunne det på lige nu, ville være at rulle ned ad dem. Og hvad skulle jeg dernede? Her er jo alt, hvad et menneske behøver. Og selv om der ikke må komme noget dagslys ind, er der rigeligt med lamper i alle former og størrelser. Jeg vil helst have dem slukket, for det er så tydeligt, at de er her i stedet for noget andet. I stedet for det, der lyser derude med varme stråler. I stedet for det, der er virkeligt.

For en uge siden kom der tre fyre fra kommunen og installerede en slags elektrisk anordning, som skal hjælpe med at flytte mig fra sengen og op i kørestolen. Jeg har haft flere udbrudsfaser, men de har altid været forbigående, og bagefter har vi kunnet stille kørestolen

væk. Nu lader det til, at ikke engang kommunen tror, at det går over.

Jeg genkendte en af fyrene. Han var storebror til Hedda, som jeg gik i skole med, og engang stoppede han et kærestebrev i min gummistøvle. Jeg tror ikke, at han genkendte mig, han viste det i hvert fald ikke. Far smilede til ham og sagde, at det jo i grunden var vældig praktisk med den nye anordning. Mor prøvede også at smile, men jeg kunne se på hendes øjne, at hun lige havde grædt.

De der kommunefyre kom og satte anordningen op i loftet, fordi jeg får stadig sværere ved at bevæge mig, og det skyldes, at jeg får stadig sværere ved at trække vejret. Hvis jeg trækker vejret kort og let, er det okay, men så snart jeg glemmer det og trækker vejret dybt, så kommer smerten. Et hårdt slag, der flænses brystkassen i stykker.

Ved hjælp af anordningen flytter Agneta mig nu fra kørestolen og ned i sengen. Samtidig høres en anden lyd, det er en svag knirken blandet med en mere tydelig skærende lyd. Døren ind til mit værelse går op, og mor træder ind. Hun har en hvid malerkittel på, fuld af små pletter af ler og oliemaling, som har dannet en slags organisk psykedelisk mønster.

”Hvor mange gange skal jeg sige det? Ved I overhovedet, hvad det er for en sygdom, hun har?”

Jeg kan høre, hvordan mors stemme ryger op og bliver skinger, selv om hun gør sit bedste for at lyde rolig. Hun har opdaget en millimeterbred sprække mellem

gardinerne og styrter over og trækker dem hurtigt til igen. Som om det gælder liv og død.

Jeg siger hej, men hun hører mig ikke.

"Det var bare en lille sprække," siger Agneta.

Hun lyder træt. Hun har oplevet det her flere gange før.

"Det var ikke det, jeg spurgte om," svarer mor syrligt.

"Vi må nok videre til Fredriksson nu," siger Maja og tager et par skridt over mod Agneta, som for at trække hende med derfra.

Agneta sender Maja et irriteret blik. Hun vil ikke flygte, så hun lader sig ikke hundse med. I stedet ser jeg, hvordan hun møder mors blik. Udfordrer.

"Din datter er gigtpatient," siger hun.

"Forkert, min datter har SLE. Det betyder, at man ikke engang lader en lille sprække være åben. Og hvorfor gør man ikke det?"

Lige netop denne her scene har jeg set flere gange før. Den slutter altid med, at mor får ret. Som regel plejer hun pædagogisk at gennemgå sygdommen med de nyansatte, bogstav for bogstav.

S'et står for systemisk, det betyder, at det eneste, mit immunforsvar egentlig vil, er at starte en borgerkrig med sig selv. På et hvilket som helst tidspunkt kan en eller anden del af mig blive angrebet. Nyrene, nervesystemet, lungerne. Eller det allervæmmeligste: mit hjerte.

E'tet er det, der gør, at min hud får røde plamager og skaller som efter en mislykket chartertur til solen.

Og L. L som i Lupus. Bogstavet som hun altid gemmer til sidst. Sidst, men aldrig mindst. L som i lide, ligegyldig, lam, lunefuld, læge, lystmorder.

Der findes ingen smukke ord, der begynder med L. Engang spurgte Ingrid, altså min mor, en ung afløser, som var så pudret, at hun lignede en retoucheret forside på et modeblad, hvad hun syntes om Lupus. Helt uvidende om, hvad ordet betød, svarede afløseren glad, at hun syntes, det var nuttet. Hendes dværgpuddel hed Rufus, og hun kunne godt lide sådan nogle navne, der sluttede på -us:

Lupus

Rufus

Kaktus

Citrus

Rebus

Linus

Acidophilus

Petrus

Kasus

Konsensus

Manus

Hokus

Pokus

Tyrannosaurus

Jesus

Anus

Jeg kan huske, at jeg tænkte, at jeg overhovedet

ikke var enig – det der usseri lød så barnligt. Ikke på en farverig, larmende måde, men sådan lidt overlegent nu-skal-du-sove-min-lille-ven. Ussussussuss. Men mor nikkede bare og smilede, indtil pudderdukken skulle til at gå – så sagde hun, at hun aldrig ville se hende igen. Pudderdukken forstod ikke, hvad hun havde gjort forkert. Hun trak skødesløst på skuldrene for at vise, at hun var ligeglad, men man kunne mærke, at hun var såret. Ked af det. Jeg kan huske, at det gjorde mig dårligt tilpas. De der sårede øjne og pudderet, der var begyndt at klumpe rundt om næsen, og jeg ville så gerne hviske til hende, at min mor bare blev vred, fordi hun var så helt ufatteligt bange.

For Lupus betyder ulv på latin. Og det er den ulv, der når som helst kan æde mig. Det røde udslæt på mine kinder, der spreder sig ned mod halsen og brysterne, kaldes ulvebid og er tegnet, der viser, at jeg er en af de uhelbredelige. Alligevel er det ikke ulven, der er symbol på min sygdom, men sommerfuglen. En smuk sommerfugl, der graciøst flyver i vinden.

Jeg føler mig så langt fra den sommerfugl, som man kan komme, bortset fra udslættet, selvfølgelig, for ulvebidet har form som en sommerfugl, der har foldet sine vinger ud over mine kinder.

Egentlig er det ret så forvirrende med en sygdom, der har to symboler, som om marketingafdelingen på SLE ikke har kunnet bestemme sig for, hvilket dyr der var mest "friskt". 40 procent stemte på ulv og 40 procent på

sommerfugl, og resten vidste ikke. Men med tanke på, at det meste med den her sygdom er ubestemt og forvirrende, så er det vel ikke så mærkeligt, at symbolerne også bliver det. Egentlig synes jeg, at vi kan skrotte dem begge to, det er jo ikke, som om vi er Apple eller Nike og skal have et cool logo for at tiltrække nye målgrupper, der gerne vil have den trendy sygdom SLE.

"I vores papirer står der i hvert fald, at hun er gigtpatient," hører jeg Agnetas stemme fra den anden ende af værelset.

Mor står stadig henne ved vinduet. Jeg kan se på hendes skuldre, at hun er tæt på et anfald. Hun trækker vejret dybt og vender sig langsomt om mod Agneta.

"Man lader ikke solen komme ind, fordi min datters hud ikke kan tåle det," siger hun og artikulerer hvert ord overdrevent tydeligt. "Det gør man ikke, for så går hendes hud i stykker."

"Men SLE er en form for gig," siger Maja stille.

"Og vi har ikke rørt ved gardinet," tilføjer Agneta lidt højere.

"Nej, selvfølgelig har I ikke det," siger mor med isende ironi. "I kan gå nu."

Agneta bliver som en tordensky, men Maja trækker hende hurtigt med hen mod døren.

Jeg iagttager det hele. De ved det ikke, men ingenting undgår mig. Normalt ville jeg nyde det her skænderi. Da jeg blev syg, gik alting i stå, det var, som om nogen trykkede på pauseknappen og satte mit liv i stå, og nu

laver jeg ikke andet end at vente på, at nogen skal trykke på play igen. Alt, der bryder ensformigheden, er velkomment. Men ikke i dag. I dag er en særlig dag. I dag har jeg noget at fortælle. Mor sætter sig på sengen.

"Du ser gladere ud," siger hun og stryger med hånden over min kind.

"Ja, jeg satte ny svensk rekord."

Jeg kan mærke, at hendes hånd straks stivner.

Jeg er ligeglad.

"Starten kan blive bedre," fortsætter jeg. "Jeg kommer altid lidt for sent. Men efter det, var det, som om det ikke var mig, der styrede. Kroppen tog ligesom bare over, og det eneste, den ville, var at løbe hurtigere og hurtigere."

Pludselig mærker jeg den der følelse igen. Følelsen af at flyve, at forlade sin krop og svæve over verden.

"Ja, ja, selvfølgelig," hører jeg mor sige. Hun vrider sig, slipper min hånd og rejser sig op. "Har du for resten set din søster?"

"Nej, men jeg ..."

"Jeg kan snart ikke klare den unge længere," afbryder hun irriteret. "Hun er ikke på sit værelse, og hvis jeg kender hende ret, er hun ikke frivilligt stået op på det her tidspunkt. Altså har hun ikke engang gidet komme hjem i nat."

Hun sukker og presser luften hårdt ud mellem læberne.

"Jeg tror, hun sagde noget om, at hun havde en prøve

i dag," forsøger jeg. "Hun skulle måske tidligt op og læse."

"Det må vi håbe."

Hun går omkring i mit værelse. Samler et par trøjer op, flytter nogle medicindåser.

"Mor?"

"Ja."

"Jeg tror, jeg har en chance i VM. Nu tror jeg for alvor på det."

Jeg fastholder stædigt hendes blik. Hun skal ikke få lov at stikke af.

"Ja ..."

Jeg ved, at hun ikke vil høre mere, men samtidig vil hun ikke virke ufølsom. Hun er blevet dårligere til at trylle sine følelser væk. Eller også er det mine øjne, der er blevet skarpere. Hun forsvinder hurtigt ud af værelset.

SUSSI

SUSSI HADER, når sneen kryber ned i støvlerne og gennem strømperne og får alting til at føles koldt og trist. Det er heldigt, at der kun er 76 skridt, til hun er hjemme. Og det er heldigt, at hun har Tim. Tim, som tog hendes ansigt mellem sine hænder, ligesom på film. Hun turde selvfølgelig ikke kigge på ham, men mærkede, hvordan han trykkede sine læber mod hendes. Han havde ikke åbnet munden, og hun ventede lidt på, at han skulle gøre det, men ingenting skete. Det blev hende, der måtte åbne munden først, og så gled hans tunge ind med det samme. Varm og blød, og hun blev helt tung i hovedet. Og samtidig helt vildt let. Som en ballon.

Hun åbner lågen og går ind i haven. Det lyser varmt fra køkkenvinduet. Mor sidder derinde og lægger medicin fra forskellige dåser i en rød doseringsæske. Ninnas medicin. Hun vil ikke tænke på alle de der hvide og gule og blå piller. Hun vil bare tænke på Tims læber. Døren er ikke låst, far har altså allerede været ude efter avisen.

Fandens. Det skulle jo være hendes undskyldning, at hun bare lige havde været ude ved postkassen. Nu vil mor helt sikkert komme med en af sine følelsesstorme, fordi hun ikke har sovet hjemme.

"Harry Potter. Tror du, at Ninna ville kunne lide den?"

Fars stemme kommer ude fra køkkenet. Han lyder glad. Sussi trækker jakken af og går gennem entréen, mod hans stemme.

"Eller er den for barnlig?"

"Bare der ikke er nogen, der dør," siger mor. "Er der nogen, der dør?"

Det er som en sårskorpe, som Sussi ved, hun ikke burde pille i, men hun kan ikke lade være.

"Selvfølgelig er der nogen, der dør," hører hun sig selv sige. "Der findes ligesom ikke nogen film, hvor der ikke er nogen, der dør."

Hun venter på reaktionen, venter på, at mor skal vende sit granskende blik mod hende og begynde forhøret: "Hvor har du været?" "Med hvem?" "Hvorfor ringede du ikke?" Men der kommer ingen spørgsmål, hun lader ikke til at lægge mærke til, at Sussi er kommet hjem, eller at hun overhovedet har været væk. I stedet er det far, der møder hendes blik. Han ser ud til at blive glad for at se hende.

"Okay. Ikke den så."

Han lægger muntert filmen fra sig.

"Stig. Hun er begyndt igen. Nu tror hun, at hun skal løbe til VM," siger mor.

Hun lyder træt.

"Det er måske bare, fordi hun er understimuleret," siger far.

Sussi ser, hvordan hendes mor bider sig hårdt i læben og næsten umærkeligt ryster på hovedet.

"Stig. Vi bliver nødt til at ringe til lægerne. De der fantasier ... Hver gang hun har dem så ... De gør hende dårligere."

Hun ordner pillerne i nydelige bunker, som om hun er i gang med at lægge et kompliceret puslespil. Sussi mærker, at der er noget, der gør ondt indeni, noget stort, der ikke kan holde ud at være i hendes krop længere.

"For fanden. Kan I ikke for en gangs skyld bekymre jer om noget andet! Fatter I ikke, at hun kun siger det der, for at I skal flippe ud?"

Hun bliver overrasket over, hvor vred hun lyder. Mor ser på hende. En blanding af skuffelse og irritation.

"Susanna!" Hun ser ned på Sussis fødder. "Hvor mange gange har jeg ikke bedt dig om at lade være med at gå ind med sko på."

Sussi følger sin mors blik. Hendes Dr. Martens har efterladt sig sorte pytter på mors hvidmalede trægulv. Det føles herligt. Som om hun har godt af det.

"Som om du lytter til noget, jeg siger," svarer hun kort. "Far synes også, du er alt for eftergivende over for Ninna. Ikke også, far?"

Sussi søger sin fars blik.

"Ved du hvad, jeg prøver lige at se, om jeg ikke kan

finde en anden film," siger han uden at se på hende og fastholder desperat det glade tonefald. Han forsvinder hurtigt ud af køkkenet. Hun skal til at følge efter, men mor kommer hende i forkøbet og stiller sig i vejen som en paskontrollant i lufthavnen.

"Og hvor skal du hen?"

"Jeg tænkte ..."

"Du begynder vel først klokken ni i dag?"

"Ja, men jeg skal lige ..."

"Du ved vel, at din søster har utrolig meget brug for dig?"

"Jeg troede, at hun allerede havde hjemmehjælp."

Sussi tager et skridt frem, som for at teste om hendes mor har tænkt sig at flytte sig og lade hende komme forbi. Det har hun ikke.

"Du ved godt, at det ikke er det, jeg mener. Hun har brug for sin søster."

Mor lyder pludselig uendelig træt, som om hun ikke orker at skændes mere, og at Sussi må gøre, præcis som hun vil. Og selv om det burde føles som en sejr, ved Sussi, at det er det ikke. Det er bare en anden strategi.